

Nog iets over viskarren

Onlangs konden we enkele oude afdraken van vooroorlogse viskarren onderscheppen. Een gelegenheid om er een verhaaltje aan te koppelen.

Inderdaad, we hebben het er al over gehad, maar de kartretjes zijn zo typisch Oostends geweest dat we niet mogen nalaten een paar kleine anecdotes aan het papier toe te vertrouwen.

Luide roepers

Jarenlang hebben we aan het geroep van de straatventers gewoon geweest: *Kolen, charbon, slunsen en bèenen en geïmoas zien!* Van alle roepers klonken de visvrouwen het luidst. Naargelang de seizoenen prezen ze haring aan, sprot, garnaal, kreeft, kabeljauw en vooral *moeten het vassche ploaten zien*. Met dat *zien* bedoelden de visvrouwen eigenlijk *zijn*. Zodat het zinnetje eigenlijk *moet het verse garnaal zijn* had moeten klinken.

Veel van die visvrouwen namen ganse wijken voor hun rekening. Men ontmoette en

Even poseren vooraleer de visronde aan te vatten.

hoorde ze in de straten van het Westerkwartier, Mariakerke, de Meiboom, 't Vettegas, enz.

Naar de estaminee

Toen de Witten van de Kaaie nog café hield, heeft hij ons menigkeer verteld dat hij als brievenbesteller zijn toernee op Mariakerke had. Op

een dag ontmoette hij er een visvrouw die haar kar had uitverkocht.

Na een korte begroeting besloten ze samen een volkscafé aan te doen om er een pint te pakken. Er kwamen een paar stamgasten binnen die zowel de facteur als de visvrouw kenden. Er werden rondjes getraceerd, verhalen verteld, ge-

lachen en gezongen. Het werd avond en tijd om vanuit Mariakerke naar het Visserskwartier te trekken waar zowel de Witten als de Visscherinne woonden.

De facteur duwde de kar...

De dame in kwestie kon echter niet meer op haar benen staan, zodat de postbode haar ten einde raad in de stootkar legde en naar het stadscentrum duwde. Het was avond en dus weinig volk op straat. Maar 's anderendaags mocht de Witten het toch komen uitleggen bij de postmeester. Die zei: „Zeg eens facteur, sinds wanneer leurt gij in uniform met vis?” De Witten zou dan geantwoord hebben dat de visvrouw in kwestie onwel was geworden en dat hij haar toch niet had kunnen achterlaten in Mariakerke. „Ja maar, daarom moet je niet van links naar rechts met een stikkarre en zonder licht door de straten zigzaggen” repliceerde de chef.

En inderdaad, geen van de verkopende visvrouwen had een olielamp aan de kar hangen.

Was ook niet nodig want ze waren steeds vóór het invallen van de duisternis terug 'binnen'...

Jonge visverkoopster met kar. Licht was niet nodig...